

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1715. usque ad annum 1718

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 2. Appellatio quatuor Franciæ Præsulum ad proximum Concilium a
Constitutione Unigenitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67649)

patæ videbantur: pertinaciter tamen Sæc. XVIII.
 Renitentes Episcopi damnatas propo- A. C. 1717.
 sitiones vindicare, eisque errores, qui per
 Bullam nullatenus proscripti erant, attri-
 buere nitebantur, pluresque ex propo-
 sitionibus damnatis in nullo sensu dam-
 nari potuisse propugnabant, ac deni-
 que circa libertatem & mortem Christi
 pro omnibus hominibus æquivocas ad-
 hibebant explicationes. Tandem vero
 de doctrina inter partes conventum,
 nil ergo reliquum esse videbatur, nisi
 ut Episcopi refractarii ad acceptandam
 Constitutionem redigerentur.

§. II.

Appellatio quatuor Franciæ Præsulum ad proximum Concilium.

Equidem renitentes Episcopi hanc Con-
 stitutionis acceptationem palam re-
 cusare haud poterant, eoquod se illius
 formulam exhibere, eamque Acceptan-
 tium examini subjicere spondissent:
 Serio igitur de ejusmodi formula agitur,
 hancque in rem in Regio Palatio Deputa-
 torum Præsulum habetur conventus,
 cui ipsemet Regni Moderator, Cancel-
 larius, Noaillius Dux, Uxellius & Effia-
 tus Marchiones intererant. Præpri-
 mis Rohanius Cardinalis exposuit, su-
 pervacaneum esse in conficiendis novis

*Kettel.
 Decad. VI.
 pag. 830.
 Mem. de
 l'Appell.
 Acta publ.
 Const. n. 252.*

F f 3

acce-

Sæc. XVIII. acceptationis formulis desudare, suffi-
 A. C. 1717. cere illam, quam ipsemet Cardinalis

Noaillius vivente adhuc Rege exhibuisset: his auditis mox Noaillius varias protulit rationes, ob quas acceptandi modum defuncto Regi exhibitum haud ultra ratum habere posset: Hoc responso Noaillius sat testatum reddidit, quod ejus promissis ferme semper operis constantia defuerit, cum paulo ante Serenissimo Regenti fidem fecisset, acceptationem ferme pro re jam confecta haberi posse, si semel unanimis circa doctrinæ capita consensus obtineretur: hac vero agendi ratione offensus Regni Moderator jam in eo erat, ut solemni declaratione de toto Constitutionis negotio cunctis silentium imponeret: Die autem duodecima Februarii Cardinalis Noaillius novam acceptationis suæ formulam prælegi voluit, quod Regni Regens omnino prohibuit. Interim universum Franciæ Regnum scriptis ac libellis inundabatur, quibus alii puræ & simplicis acceptationis, alii explanationum necessitatem exaggerabant: Convenerant obedientes Episcopi in ædibus Cardinalis Byssii, decreverant libellos famosos, Parochorum epistolas, & Parlamentorum edicta censuris perstringere, cunctosque suarum Diœcesium Ecclesiasticos, qui acceptationem

revo-

revocarunt, promeritis pœnis castigare: **Sæc. XVIII.**
 suffragabatur eisdem ipsum Parisiensis **A. C. 1717.**
 Senatus decretum, vi cuius Episcopis,
 eorumque Officialibus facta est pote-
 stas animadvertendi in eos omnes, qui
 contra Episcoporum mandata insurge-
 re, eisque saltem obsequiosum silen-
 tium denegare præsumpserint. Hæc
 in favorem Constitutionis ab Episcopis
 acceptantibus agebantur: haud segnior
 pro sua factione erat Cardinalis Noail-
 lius, qui, ut suos ab acceptationis ne-
 cessitate eximeret, scriptum edidit, in
 quo declarabat, quod viginti sex pro-
 positiones ex illis centum & una essent,
 quæ in suo proprio ac obvio sensu ac-
 ceptæ nulli censuræ in Constitutione
 pronuntiatæ obnoxii forent: insuper
 Opponentes Episcopi acceptationis for-
 mulam adeo vitiosam exhibuere, ut
 Acceptantes illam discutere haud di-
 gnati, mox eam summa cum indigna-
 tione rejicerent. Tandem vero qua-
 tuor Episcopi Petrus Mirapicensis, Joa-
 chimus Montpessulanus, Petrus Bolo-
 niensis & Joannes Senecensis, veluti
 diuturnam negotiationem, aut potius
 protractas ceterorum simulationes &
 fallacias pertæsi aperta audacia non sine
 maxima fidelium offensione palam ru-
 ptis debitæ moderationis repagulis
 ipsam Papæ Constitutionem ad futu-
 runa

Sec. XVIII. rum Concilium die prima Martii de-
 A. C. 1717. nuntiarunt, hujusque appellationis in-
 strumentum Parisiis die quinta ejus-
 dem Mensis publici juris fecerunt, hu-
 jus tenoris.

Quem nos intimo animi sensu acer-
 bissimum dolorem concepimus et
 luctuoso illo negotio, quo tota jam
 pridem commovetur Ecclesia Gallicana,
 is non noster tantummodo est, sed com-
 munis multorum, eorumque præcipue,
 qui sinceriori affectu sanctam Sedem
 Apostolicam diligunt, ac venerantur.

Scilicet ex quo prodiit in lucem
 constitutio, quæ incipit: *Unigenitus Dei
 Filius*, non sine lacrimis viderunt boni
 omnes, exultare inimicos Ecclesiæ, con-
 tinuis impiorum atque hæreticorum
 contumeliis impeti fidelem populum,
 titubare infirmam adhuc Neophytorum
 fidem, periclitari salutem plurimorum,
 funestissimos passim dissensionum æstus
 concitari, triumphare turbulentos que-
 que perniciosarum corruptelarum pa-
 tronos, purissimam cælestis doctrine
 lucem profanæ Novitatis caligine ob-
 scurari, omnes Regni ordines, Magi-
 stratus, viros Ecclesiasticos, Faculta-
 tes Theologicas, sacrum imprimis Theo-
 logorum Parisiensium ordinem, tanta
 eruditionis laude fulgentem, ipsam
 etiam Principem Academiam, Eccle-
 siarum,

fiarum Rectores, Episcopos, Regnum Sæc. XVIII.
denique universum, angoribus ac mo- A. C. 1717.
lestiis implicari.

In his periculosis & asperis tempo-
ribus, dum sanctissimi quique Sacerdo-
tes ante Altare Christi jacent provo-
luti, dum universa fidelium multitudo
supplices tollit ad Cælum manus, nos
quoque non cessavimus orare, ac de-
precari eum, a quo sacrum fidei depo-
situm custodiendum accepimus, ut ipse
illud salvum semper atque integrum
pro sua immutabili promissione servaret.

Nec minore cura interim in id in-
cumbendum esse duximus, quod a No-
bis Pastoralis officii sollicitudo postula-
bat, ut & debitam auctoritati summi
Pontificis, qui primatum habet a Christo
in universa Ecclesia, reverentiam &
indivisam unitatis Ecclesiasticæ con-
junctionem, & sacra veritatis Christia-
næ jura nusquam quoad possemus,
violari pateremur.

Novit Christianus Orbis, nihil non
a triennio omnimodis conatibus, obse-
rationibus, & obtestationibus tentatum
fuisse apud sanctissimum Dominum no-
strum Dominum Clementem Papam un-
decimum, sperabamusque fore, ut eos,
qui veritatis æquitatisque studio ducti
publicos gemitus fidelium, & proprios
mærentis animi sui sensus in ejus sinu

Sæc. XVIII. deponere cupiebant pro more antece-
A. C. 1717. forum suorum benigne exciperet, &
 tacitam sibi fuisse veritatem, falsita-
 temque suggestam, tandem aliquando
 agnosceret. Quod quidem cum nulla
 ex parte impetrari potuerit, nondum
 discussis nimirum pravæ insinuationis
 nebulis, cumque crescant in dies scanda-
 lala, dissensiones effervescent, turbe-
 tur Pax Ecclesiæ, Christiana veritas la-
 befactetur, nos a Spiritu sancto positi
 regere pro parte nostra Ecclesiam
 Dei in veritate & charitate, ad illud
 remedium confugere tenemur, quod
 uti certum & efficax est, sic in his re-
 rum angustiis necessarium. Itaque ma-
 jorum nostrorum vestigiis insistentes ad
 conservandam veritatem & restauran-
 dam Ecclesiæ pacem, totum hoc ne-
 gotium ad universalem Ecclesiam dele-
 rimus, quæ & supremum est spiritalis
 auctoritatis Tribunal, & inconcussa ve-
 ritatis columna, & tutissimum sacra-
 rium pacis & charitatis.

Quo quidem consilio tantum abest
 ut quidquam Sedis Apostolicæ honori
 auctoritati, unitati detractum deroga-
 tumque velimus, ut potius his omni-
 bus fovendis atque tutandis, nihil ac-
 ptius esse ac magis accommodatum uni-
 versa sanctorum Patrum Traditione
 fulti, censeamus.

Ad

Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

Ad hujus ergo Appellationis remedium confugientes, Nos Episcopi infra scripti dicimus & proponimus, nosque loco & tempore opportunis & congruis probaturos offerimus, quæ sequuntur.

In primis quod nonnullarum, quas præfata Constitutio damnat, propositionum censura labefactentur fundamenta Ecclesiasticæ Hierarchiæ, sacrosancta Episcoporum jura, libertates Regni, unanimis sententia sanctorum Patrum docentium, Ecclesiam accepisse claves Regni cælorum. Has claves, inquit S. Augustinus, *non homo unus sed unitas accepit Ecclesiæ: fides Beatissimi Apostolorum Principis Petri, & ceterorum Apostolorum dicentium, obedire oportet Deo magis quam hominibus: quæ quidem Propositiones illæ sunt, quæ sequuntur, videlicet.*

XC. *Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu saltem præsumpto totius corporis.*

XCI. *Excommunicationis injustæ metus, nunquam debet nos impedire ab implendo debito nostro. Nunquam eximus ab Ecclesia, etiam quando hominum nequitia videmur ab ea expulsi, quando Deo, Jesu Christo, atque ipsi Ecclesiæ per caritatem affixi sumus.*

XCII.

Sæc. XVIII.

A. C. 1717.

XCII. *Pati potius in pace excommunicationem & Anathema injustum, quam perdere veritatem, est imitari sanctum Paulum tantum abest, ut sit erigere se contra auctoritatem aut scindere unitatem.*

Quæ insuper in hoc negotio toto, & legitima omnium universe Episcoporum auctoritas, & sacræ Regni libertates pluribus nominibus violatæ sint, tum in decreto illo conficiendo, tum in iis, quæ Decretum illud complectitur, tum post Decretum editum in quodam Breve sanctissimi Domini D. N. Papæ, cui titulus Gallica lingua præfixus: *Breve S. D. N. P. Clementis XI. Papæ die 17. Martii 1714. ad Cardinales, Archiepiscopos & Episcopos Franciæ Parisiis Anno 1713. & 1714. congregatos propter acceptationem factam Constitutionis sue Sacrosanctitatis 8. Septembr. 1713 &c. contra dignitatem Episcoporum, contra omnes Regni Leges Typis mandato atque inserto iis commentariis, quibus titulus Proces Verbal &c. cum in dicto Breve Episcopis, quibus potestas judicandi in materia ad fidem, ad mores, ad disciplinam pertinente a Christo immediate tradita est, solum exequendi Decretum Romani Pontificis Ministerium relictum esse videatur.*

Quod Censura feriantur Propositiones, quæ sanctorum de poenitentia canonum genuinam mentem ac spiritum

Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

omnem exprimunt, adeoque veras continent pœnitentiæ leges, summorum Pontificum, Cleri Gallicani, & sanctissimorum quorumque Præfulum auctoritate comprobatas, a quibus pendet, & legitima sacramenti administratio, & salus æterna fidelium: nimirum esse differendam reconciliationem iis peccatoribus, qui nondum habent spiritum pœnitentiæ & contritionis, nec portant cum humilitate, nec sentiunt peccati statum. Sunt autem Propositiones illæ, quæ sequuntur.

LXXXVII. *Modus plenus Sapientia, lumine, & caritate, est dare animabus tempus portandi, cum humilitate, & sentiendi statum peccati, petendi Spiritum pœnitentiæ, & contritionis, & incipiendi ad minus satisfacere justitiæ Dei, antequam reconcilientur.*

LXXXVIII. *Ignoramus, quid sit peccatum, & vera pœnitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & detestamur separationis istius ferre confusionem.*

Quod eadem Constitutio firmissima Christianæ morum disciplinæ fundamenta, ipsumque divini amoris maximum & primum Mandatum convellat, damnatis iis vocibus, Prop. 61. quibus significatur amoris divini necessitas, tum ad perficiendam voluntatis conversionem.

versio-

Sæc. XVII. versionem, tum ad peragendas, sicut
A. C. 1717. præceptum est, actiones nostras, eas
 scilicet ad Deum tanquam ad finem
 ultimum, actu aut virtualiter referen-
 do. Id manifeste apparet ex damnatis
 aliquot propositionibus, sicuti ex hæc
 quadragesima quarta, quæ verbis sancti
 Leonis Papæ (a) plurimorum Sancto-
 rum Patrum (b) & Cardinalis Stanislai
 Hosii (c) unius e Concilii Tridentini
 præsidibus, plane similis est.

XLIV.

(a) S. Leo Serm. 5. de jejuniis septimi
 Mensis: *duo amores sunt, ex quibus omnes
 prodeunt voluntates, ita diversæ qualitatis,
 sicut dividuntur auctoribus, rationalis enim
 animus, qui sine dilectione esse non potest, aut
 Dei amator est, aut mundi, in dilectione Dei,
 nulla nimia, in dilectione autem mundi cuncta
 noxia.*

(b) S. Aug. l. 9. de Trinit. c. 7. & 8. S. Ful-
 gent. l. 1. ad Monim. cap. 18. S. Greg. l. 18.
 Moral. 9. alias 8.

(c) Confessio Catholicæ fidei Petricoviens-
 is Synodi nomine a Domino Stanislao Hosio
 Cardinali Episcopo Warmiensi conscripta,
 cap. 76. *Augustinum secutus Petrus Lombardus . . .
 neque impleri nisi per caritatem neque
 ad alium finem præterquam ad caritatem ea
 (præcepta) recte referri docet. Quamobrem in
 utriusque Tabulæ præceptis, non tam quid ex-
 terius*

XLIV. *Non sunt nisi duo amores, unde volitiones & actiones omnes nostræ nascuntur: amor Dei, qui omnia agit propter Deum, quemque Deus remuneratur, & amor quo nos ipsos ac mundum diligimus, qui, quod ad Deum referendum est, non refert, & propter hoc ipsum fit malus.*

Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

Quod

terius geratur, quam quod intus fiat, ex qua radice, quod fit proficiscatur, attenditur. Sunt enim in cordibus hominum radices duæ, Charitatis una, quam plantat agricola Christus: cupiditatis altera, quam plantat Diabolus, nihil ex illa mali, nihil ex hac boni nascitur, hoc docuit, hoc docet, hoc docebit semper sancta Catholica Ecclesia. . . etiam pueri didicimus in Ecclesia, non quid sed propter quid faciamus aliquid, Deum attendere: adeo ut si quid ex radice Caritatis profectum non sit, nihil sit nobis utilitatis allaturum. Hanc etiam excellentiorem esse viam docet Apostolus, quæ per se ambulantes ducit ad patriam & sicut sine via nullus pervenit eo, quo tendit, ita sine caritate non ambulare possunt homines, sed errare, hæc enim est summa bonarum actionum, salus morum, finis cælestium præceptorum, mors criminum, vita virtutum, virtus pugnantium, palma victorum, causa meritorum bonorum, præmium perfectorum, sine hac Deo nemo placuit, ad hanc ergo Dei caritatem, sive dilectionem referimus cetera præcepta omnia, adeo ut persuasum habeamus, proximos quoque diligendo nisi propter Deum,

☩

Sæc. XVIII. Quod aliæ præterea Propositiones,
A. C. 1717. quas singulatim recensere, præsentis
 instrumenti angustia non sinunt, cen-
 sura configuntur, quæ tamen nihil aliud
 prædicant, quam necessitatem, excel-
 lentiam, fructus, & consecraria cari-
 tatis, quæ est *finis præcepti*, & *finis*
qua nihil nobis prodest. Quibus in pro-
 positionibus vox illa, (Charitas) eo-
 dem plane sensu, ac passim apud scri-
 pturam & sacros Patres, hoc est, pro
 quolibet amore casto, etiam actuali &
 inchoato, usurpatur (a). Quod ista
 variarum Propositionum censura non
 solum

*Et in Deo charos eos habeamus, non modo nos
 officio nostro functos non esse, verum etiam pec-
 cati gravis reos factos. Hoc est quod a Thoma
 quoque Aquinate scriptum legimus: quod om-
 nium actuum humanorum regula, lex est cari-
 tatis divinx; sicut enim videmus in artificiali-
 bus, quod unum quodque opus, tunc bonum &
 rectum dicitur, quando regulæ coæquatur, &
 etiam quodlibet opus humanum tunc rectum &
 virtuosum est, quando Regulæ Divinx dilige-
 nis concordat, quando vero discordat ab hac
 Regulæ, non est bonum nec rectum.*

(a) S. Aug. l. de spirit. & lit. c. 4. l. de
 Grat. Christi c. 21. & alibi. Estius Com. in
 ad Cor. 13. & censuræ adversus apologiam
 Casuistarum in artic. sub Innoc. XI.

Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

solum defervesceret sacer ille ignis, quem
venit mittere in terram Christus Do-
minus, sed etiam eriperetur Divina
illa lux, quam possunt fideles cujus-
cunque ætatis, sexus & conditionis
percipere ex pia lectione *scripturæ sa-
cræ, quæ communiter omnibus proponitur,*
(b). Quod prædicta constitutione dam-
natæ sint, ac reprobatæ variæ Propo-
sitiones, quarum aliæ idipsum præ se
ferunt, quod Prophetæ, Apostoli & sancti
Patres nobis tradiderunt circa Veteris
ac Novi Testamenti discrimen, aliæ
hoc ipsum indicant, quod primo sym-
boli articulo comprehenditur, teste
sancto Augustino (c) scilicet voluntate
cujuspiam creaturæ, voluntatis omni-
potentis non impediri effectum: aliæ
demum eam doctrinam complectuntur,
quam sunt professi sancti Doctores ac
ipsi etiam summi Pontifices docuerunt,
tum circa alia capita, tum circa auxi-
lium illud ad singulos actus necessa-
rium, quod habet suam efficaciam ab
omnipotentia Dei, & a Dominio, quod
summa Divina Majestas habet in vo-
luntates hominum, sicut in cetera om-
nia,

(b) S. Thomas I. p. I. art. 9.

(c) Enchir. c. 96. Tom. 6. p. 231. 223.

(d) Clem. VIII. in Scripto.

Sæc. XVIII. A. C. 1717. nia, quæ sub cælo sunt, seu quemad-
modum Concilia etiam generalia (e)
 loquuntur, quo Deus per Jesum Chri-
 stum jungit nos sibi efficaciter solius
 suæ gratiæ dono, stante semper libera
 dissentendi potestate. Quod dicta con-
 stitutio, notas & quidem asperrimas
 & atrocissimas inurat indiscrimina-
 tim Propositionibus, quarum complures
 ipsismet scripturæ, Conciliorum, sum-
 morum Pontificum, sanctorumque Pa-
 trum vocibus constant. Talis est Pro-
 positio vigesima septima.

XXVII. *Fides est prima gratia & fons*
omnium aliarum, quæ omnino similis est
& congrua his verbis sancti Augustini,
quam gratiam primo accepimus (f) Fidem,
his verbis Concilii Tridentini: Fides est
humane salutis initium, fundamentum, &
radix omnis justificationis: his verbis Bo-
nifacii secundi Papæ Epist. ad Cæsar.
Arelat. certum est atque Catholicum, quod
in omnibus bonis, quorum caput est Fides,
nolentes nos misericordia Divina præce-
niat: verbis denique complurium alio-
rum Patrum, quæ ipsius scripturæ sa-
cræ sententiis consonant. Talis est et-
tiam Propositio duodecima.

(e) Trid. Sess. 6. Can. 4. Tom. XII. Concil.
 Labb. col. 281.

(f) Tract. 3. in Joan. n. 8. Trid. Sess. 6. c. 8.

XII. Quando Deus vult salvare animam, quocunque tempore, quocunque loco effectus indubitalis sequitur voluntatem Dei. Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

Quæ ipsamet sancti Prosperi sententia est e latinis versibus in Gallicos translata, ac in eo ipso libro, unde excerpta est hæc Propositio, sub nomine sancti illius Doctoris citata (g) & quam constans ac perpetua docuit Ecclesiæ, tum occidentalis, tunc Orientalis Traditio.

Tales sunt complures aliæ Propositiones, quæ nihil aliud exhibent, quam sermonem usitatum in sacris Libris, consecratum Traditione perpetua sæculorum omnium, usuque fidelium constantissimo confirmatum.

Quod ab iis, qui Propositiones illas damnandas sanctissimo Domino nostro Papæ obtulerunt, in alienos sensus fuerint detorta auctoris verba, falsa interpretatione in latinam linguam translatae sententiæ, non satis sincera fide e libro excerptæ Propositiones, auctori inaudito ac indefenso, quamquam ut audiretur, postulare non desierit, atrocissimæ inustæ notæ, non satis consultum honori Eminentissimorum ac illustrissimorum hujusce operis approbatorum, ea demum ratione ac forma, latum fuerit decretum illud, qua se-

Gg 2 (mel)

(g) S. Prosper carm. de ingratis cap. 13.

Sæc. XVIII. mel admissa, nec liber ullus, nec auctor
A. C. 1717. intactus, ac tutus deinceps esse possit.

His atque aliis quamplurimis de
 caussis, quas parati sumus tempore &
 loco debitis fufius exponere, nos ad Do-
 minum nostros animos dirigentes, multam
 fiduciam ab ipsa, quam sequimur veritate
 concipientes, non omittentes omnia agere,
 quæ auxiliante Dei gratia, credimus pro-
 futura (a). Donec sedata turbidæ notis
 procella . . . veritas radios suos per
 universa diffundat, firmaque fide certi,
 quod sanctæ Ecclesiæ suæ, nec desit,
 nec defutura sit divina protectio: præ-
 missis expresse Protestationibus, quod
 nihil unquam dicere, atque etiam sen-
 tire intendamus contra unam, sanctam
 Catholicam, Apostolicam & Romanam
 Ecclesiam, sanctæque Sedis Apo-
 stolicæ auctoritatem, cui ad extremum
 usque spiritum indivulsa communione
 adhæsurus nos esse profiteamur, quod-
 que a debita, sanctissimo Domino no-
 stro Papæ legitima reverentia nusquam
 simus discessuri, ad laudem Dei omni-
 potentis, conservationem, & exaltatio-
 nem Catholicæ fidei & antiquæ Do-
 ctirinæ, pacem & tranquillitatem Ec-
 clesiæ & Regni, defensionem jurium
 Epi.

(a) Leo ep. 44. ad Julian. Ep. 45. ad Con-
 stantinopol.

Episcopatum, ac libertatum Ecclesiæ ^{Sæc. XVIII.}
Gallicanæ a prædicta constitutione, ^{A. C. 1717.}
cui titulus: Sanctissimi Domini nostri
Domini Clementis Divina Providentia
Papæ undecimi damnatio quamplurimum
Propositionum, excerptarum ex libro
Gallico idiomate impresso, & in plures
tomos distributo sub titulo: Novum te-
stamentum &c. cum prohibitione ejus-
dem libri, & aliorum quorumcumque
in ejus defensionem tam hætenus editorum
quam in posterum edendorum, quæque in-
cipit his verbis Unigenitus Dei Filius,
data Romæ apud sanctam Mariam Ma-
jorem anno incarnationis Dominicæ
millesimo septingentesimo decimo tertio
sexto Idus Septembris, Pontificatus
sanctissimi Domini nostri Clementis
Papæ undecimi anno decimo tertio &
ab omnibus inde secutis & secuturis
tam pro nobis quam pro omnibus ad-
hæsuris in hac parte provocamus & ap-
pellamus ad futurum concilium gene-
rale legitime ac in tuto loco congre-
gandum & quod libere & cum securi-
tate nos, vel a nobis deputandi adire
possimus, & ad illum vel illos, ad quem
vel quos pertinet de hoc genere caus-
arum ferre judicium,

„Et ne dictus sanctissimus Dominus
noster Dominus Papa undecimus, prava

Gg 3

ob

Sæc. XVIII obrepentium quorundam insinuatione
A. C. 1717. permotus contra nos, Ecclesias, pa-
 rochos, & subditos nostros quoquo
 modo procedat, aut procedi faciat sua
 aut alia auctoritate quacunque, ex-
 communicando, suspendendo, inter-
 dicendo, deponendo, privando, vel
 alio quovis modo & ut nostri adhæren-
 tium nobis & adhærere volentium sta-
 tus in omnibus salvi debeant remanere
 pro nobis, Ecclesiis, parochis, & sub-
 ditis nostris ac pro nobis adhærentibus,
 seu adhærere volentibus, in hac parte
 ab omnibus & singulis gravaminibus
 prædictis illatis, seu inferendis, ad
 prædictum futurum concilium generale
 & ad illum vel illos, ad quem vel quos
 de jure fuerit appellandum provoca-
 mus & appellamus in scriptis & Apo-
 stolos cum instantia petimus: suppone-
 tes nos, Ecclesias, parochos, subditos
 nostros, adhærentes nobis & adhæ-
 rere volentes, & ipsorum statum & jura
 protectioni Dei & universalis Ecclesie
 ac prædicti Concilii Generalis & pro-
 testantes de innovando Appellationem
 ejusmodi, ubi & quando, & coram
 quibus nobis visum fuerit expe-
 dire. ,,

Hoc appellationis instrumentum hi
 quatuor Episcopi per Tabellarium no-
 mine

mine Durand, cui pro mercede septies mille quingentas libras & pro itineris sumptibus bis mille Imperiales dederunt, Romam missum, publice ibidem ad Datariam, in Acie Campi Flori, aliisque solitis locis affixerunt, ac insuper Mirapicensis Episcopus mandatum & instructionem Pastoralem edidit, in qua Acceptantium Episcoporum gesta & mandata traducens, plures propositiones a Papa damnatas tanquam Ecclesie veritates propugnabat.

Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

§. III.

Parisiensis Facultas Theologica horum appellationi adhærens.

Eadem die quinta Martii præfati quatuor Episcopi suæ appellationis tabulas ad ipsam Sorbonæ Aulam ipsimet deportarunt, atque comitiis hanc in rem habitis interfuere, ubi ceterorum nomine Mirapicensis exposuit rationes, ob quas appellare coacti essent contra Constitutionem, quæ veritatem eliminat, moralem doctrinam evertit, Principum potestatem extinguit & Episcopalis Ordinis jura violat, tot igitur malis nullum præsto esse remedium quam recursum ad Concilium Generale, ajebat: Indignabantur Doctorum nonnulli,

*Acta &
Decreta
S. Facult.
pag. 30.*

Gg 4

quod